Де зазирають в прірву скелі,
Де, як поема, барвний світ,
Над сном маленької оселі –
Мов стрічка, синій оксамит.

І тільки гук прудкої річки
Та дикий спів із верховини —
То з мінарету тужно кличе
Старий і сивий муедзин.

Незнало десь згорає сонце,
Прозорий день вже спопелів...
Зникають, ніби в ополонці,
Намиста молдовських снів.